

Το πρώτο σπίτι στο Χαλάνδρι

(ΔΖ) ... Ε, από 'κει όμως, όταν πλέον ο πόλεμος ο ιταλικός ξεπεράστηκε κι άρχισαν να έρχονται οι Γερ..., επρόκειτο να έρθουν οι Γερμανοί, ο πατέρας μου που είχε κάποια σχέση με τη Γερμανία, γιατί είχε πάει στη Γερμανία, είχε σπουδάσει στη Γερμανία και μιλούσε και Γερμανικά, είχε την εντύπωση... δεν ήθελε να ακούσει Γερμανούς, δεν ήθελε... και είχε την εντύπωση ότι πηγαίνοντας μακριά από την Αθήνα, όσο μακριά ήταν το Χαλάνδρι...

(ΒΣ) Στην εξοχή του Χαλανδρίου.

(ΔΖ)... ναι, θα μπορούσε να..., θα μπορούσε να..., να μην βλέπουμε Γερμανούς, να μην έρθουν οι Γερμανοί. Αυτή την ψευδαίσθηση είχε τότε. Και έτσι, για πρώτη φορά βρεθήκαμε στο Χαλάνδρι.

(ΝΣ) Ο πατέρας είχε πολεμήσει, είχε λάβει μέρος στον πόλεμο;

(ΔΖ) Στον δεύτερο πόλεμο, όχι. Ήτανε μεγάλος, δεν είχε λάβει μέρος στον δεύτερο. Είχε πάει στον πρώτο.

(ΒΣ) Πού μένατε στο Χαλάνδρι όταν ήρθατε;

(ΔΖ) Όταν πρωτοπήγαμε στο Χαλάνδρι, στην Κατοχή, μέيناμε, φιλοξενηθήκαμε, που δεν ξέρω πώς γνωριζόντουσαν, ε,ε, σ' ένα... στην οδόν Φειδίου, που υπήρχε μία αυλή και ένα μονώροφο σπίτι, σ' ένα δωμάτιο σ' αυτό το σπίτι, ώσπου να βρούμε και να νοικιάσουμε σπίτι, ήτανε του Χατζημιχαηλίδη, εάν θυμάμαι καλά. Ο κύριος Χατζημιχαηλίδης είχε μίαν σύζυγο. Κι ένα, μία ... την Κούλα, μία κοπέλα ένα χρόνο μεγαλύτερη από 'μένα, η οποία πλέον έφυγε και πήγε στην Αμερική, γιατί παντρεύτηκε στην Αμερική, και δεν ξέρω, ελπίζω να ζει... Ο κύριος Χατζημιχαηλίδης ήτανε τσαγκάρης. Είχε το τσαγκαράδικο στον κεντρικό δρόμο του Χαλανδρίου, κοντά στο ... φωτογραφείο του Μισέλ. Λοιπόν. Εκεί ήτανε το τσαγκαράδικο κι έφτιαχνε ψίδια¹, που τώρα δεν υπάρχουνε. Έφτιαχνε, άλλαζε σόλες, που τώρα κανείς δεν αλλάζει... [Γελάει] Λοιπόν, ήτανε... και έκανε μία πολύ καλή δουλειά και είχε αρκετούς πελάτες... Εκεί, λοιπόν μέيناμε, ίσως κανένα μήνα, ώσπου να βρούμε το σπίτι, πού θα πάμε. Αν είχαν μπει οι Γερμανοί βέβαια, και βρέθηκα μ' ένα σπίτι, που όταν είδε ότι ο πατέρας μου με τις ψευδαισθήσεις που είχε, όταν είδε ότι οι Γερμανοί είναι μες στο Χαλάνδρι, είπε να πάμε **ΕΞΩ** απ' το Χαλάνδρι! Αλλά το έξω απ' το Χαλάνδρι ήτανε στο ύψος της Φαρίντας. Όπου όμως ήτανε εκεί όσολο χωράφια, χωράφια με σπαρτά, ε,ε, αλλού υπήρχαν αμπέλια κι αλλού υπήρχανε τα περισσότερα στάχια και εκεί υπήρχε αυτό το κέντρο η «Φαρίντα» και δίπλα ένα άλλο κέντρο, αν θυμάμαι καλά, αν θυμάμαι αν υπήρχε από τότε, του Καρύδη, που λεγότανε, αλλά η «Φαρίντα» υπήρχε, και η «Φαρίντα» την είχε φτιάξει ένας εξ Αιγύπτου, έλληνας, προς τιμήν της συζύγου, της βασίλισσας Φαρίντα, που ήτανε σύζυγος τού βασιλιά τότε της Αιγύπτου, Φαρούκ. Ε, ο Φαρούκ κάποια στιγμή όμως, όσο... όποτε ο Φαρούκ, λέγανε, ερχόταν στην Ελλάδα, πήγαινε και στην «Φαρίντα» να διασκεδάσει, αλλά κάποια στιγμή ο Φαρούκ αποφάσισε ν' αλλάξει σύζυγο, έφυγε η Φαρίντα που ήτανε και αδερφή του Σάχη, απ' τη ζωή του, μπήκε στη ζωή του η Ναριμάν, αλλά τελικά απ' τη ζωή, λίγο, πήγανε παράμερα και ο Φαρούκ και η Ναριμάν, μετά την επανάσταση που έκανε ο Ναγκίπ και μετά ο Νασέρ. Ο προ του Νασέρ, στην Αίγυπτο, κι έχασαν το θρόνο τους, παρά ταύτα η «Φαρίντα» έμεινε, και υπήρχε, χωρίς όμως να έχει τις παλιές τις δόξες. Πήγαμε λοιπόν στη «Φαρίντα», μέσα στο βάθος της... απέναντι από τη «Φαρίντα», σαν και το βάθος, εκεί ήτανε μπουστάνια, εκεί ήτανε χωράφια με σπαρτά πάρα πολλά, ε, ε, ε, κι εκεί υπήρχανε και δύο τρεις μύλοι, αν θυμάμαι, σε μεγάλη απόσταση. Αυτοί οι υδρόμυλοι που γυρίζουν και τραβάνε και φέρνουνε νερό. Εκεί λοιπόν μέيناμε σ' ένα σπίτι, υπήρχε ένας ωραίος χώρος, μεταξύ αυλής και κήπου, που το είχε ένας εργολάβος και λεγότανε Σιδέρης. Δεν το θυμάμαι το μικρό του όνομα, ο κύριος Σιδέρης. Θυμάμαι το όνομα της συζύγου ήταν Ισμήνη, η σύζυγος. Ε, ε, και εκεί μέσα σ' αυτόν τον κήπο και τ' αυτό είχε φτιάξει μία κατασκευή που είχε, ήταν τρία σπίτια. Ήτανε ένα σπίτι για τον ίδιον, δίπλα ήταν ένα σπίτι που έμενε ένας γιατρός, και πιο 'δω ήτανε ένα άλλο σπίτι, ε, ε, όλα είχανε κάποια μεσοτοιχία. Για να μην..., για να γλιτώνει χώρο... που μέيناμε εμείς. Εκεί μέيناμε στην Κατοχή. Ε, την Κατοχή τη ζήσαμε...

(ΝΑ) Πώς ήτανε....

(ΒΣ) Να μας πείτε για την Κατοχή...

(ΔΖ) Εκεί!

(ΝΣ) Να μας πει λίγο το σπίτι πώς ήτανε, έτσι...

(ΔΖ) Το σπίτι ήτανε ένα μονώροφο σπίτι και ήτανε λευκό. Ε,ε,ε και είχε γύρω, γύρω, απ' το σπίτι, πώς το λένε, ένα περιβόλι. Όπου φύτευε διάφορα. Δεν θυμάμαι τι ακριβώς φύτευε αλλά θυμάμαι ότι φύτευε οπωσδήποτε αγγούρια. Διότι

το βράδυ, όταν ε,ε, πώς το λένε, ακούγαμε και ήταν ησυχία, κρακ, κρακ, κρακ... Και μας έλεγε και η κυρία Ισμήνη «Μεγαλώνουν τ' αγγούρια! Τα οποία όταν μεγαλώνουνε κάνουνε κρακ, κρακ!» Αυτό το θυμάμαι! Θυμάμαι ότι σε μία απόσταση που για μένα ήτανε πολύ μεγάλη, αλλά με τα μέτρα τα σημερινά που τα βλέπω, οι μικροί τα βλέπουν όλα πολύ μεγάλα, δεν ήταν τόσο μεγάλη, ήταν ένας, ένα, επίσης, μεγάλο περιβόλι, με διάφορα μέσα και είχε μέσα και μία στέρνα, και έναν, αυτόν τον υδρόμυλο, που λέμε. Και δίπλα ήταν ένα μικρό σπιτάκι κι έμενε μία κυρία Παπαδάκη, που ήτανε κρητικιά, αλλά είχε έρθει από τη Σύρο. Το Παπαδάκη ήτανε το όνομα του συζύγου της που ήτανε Κρητικός. Ο οποίος είχε πεθάνει και η καημένη έμενε μόνη της. Αλλά η μάνα μου πριν είχε πολύ καλές σχέσεις λόγω εντοπιότητας, έτσι;

(ΝΣ) Α, μάλιστα.

(ΔΖ) Λοιπόν....!